

Η ανάβασις προς την κορυφή - Η ζωή και το Igor (γ')

[Πρόσκληση / Ορθόδοξη πίστη](#)



Ο πνευματικός του Igor, ο π. Vyacheslav,

ήταν αυτός που πρότεινε να χειροτονηθή ιερέας. Η πρότασι αυτή ήταν τελείως απροσδόκητη για τον Igor και έτσι δίσταζε για πολύ καιρό να την δεχθή. Αισθανόταν πως εμπόδια ήταν η προχωρημένη ηλικία του -ήταν ήδη σαρανταδύο χρονών-, η πτωχή μνήμη του και η έλλειψι μορφώσεώς του.

Όμως ο π. Vyacheslav επέμενε και μάλιστα θεωρούσε τον Igor κατάλληλο για εφημέριο σε ένα ναό που μόλις άρχισε να ξαναλειτουργή στο Tyngyauz μετά την πτώσι του κομμουνισμού. Παρ' όλο το δισταγμό του ο Igor έδειξε υπακοή και συμφώνησε.

Στις 19 Ιουλίου, στη μνήμη του αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ, ο Igor χειροτονήθηκε διάκονος. Τρεις ημέρες αργότερα, της αγίας Μαρίας της Μαγδαληνής, έγινε η χειροτονία του σε ιερέα από τον επίσκοπο Γεδεών.

Η πρεσβυτέρα Αικατερίνη παρατήρησε πως, μετά από την χειροτονία του, ο π. Igor έγινε ήρεμος, πράος και χαρούμενος και η χάρις τον επισκίασε.

Ο ναός στο Tyngyauz ήταν σε αθλία κατάσταση. Είχαν σαπίσει οι τοίχοι και η σκεπή έσταζε από παντού. Ωστόσο ο π. Igor αγάπησε το ναό και τους ενορίτες

πραγματικά. Πήρε τα εργαλεία στα χέρια του και ανακαίνισε το ναό. Όλη η οικογένεια τον βοήθησε. Κουβάλησαν τα ξύλα από το κοντινό δάσος, έβαψαν και ασβέστωσαν το ναό και έχτισαν την αγία τράπεζα μόνοι τους.

Όπως προαναφέρθηκε, το 90% των κατοίκων του Tyghyauz ήταν μουσουλμάνοι. Αλλά αυτό δεν ήταν εμπόδιο για τον π. Igor. Πάνω απ' όλα ήθελε να υπηρετήσει το Θεό. Η πρώτη θ. λειτουργία έγινε κατά την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Πολλοί συμμετείχαν• άλλοι για να προσευχηθούν και άλλοι για να δουν τον καινούργιο ιερέα. Ο π. Igor τους δέχθηκε όλους με αγάπη.

Ο π. Igor λειτουργούσε κάθε Σάββατο και Κυριακή και στις εορτές. Κάθε Τετάρτη διάβαζαν το Ακάθιστο Ύμνο μπροστά στην εικόνα της Παναγίας. Πάντα έλεγε ο π. Igor• «Και ένας μόνο να έρθη να λειτουργηθή, εγώ θα λειτουργήσω». Λειτουργούσε χωρίς βιασύνη, με προσοχή και κατάνυξι. Όταν τον ρωτούσαν για διάφορα πράγματα την ώρα της ακολουθίας, συνήθιζε να λέη• «Δεν καταλαβαίνετε; Υπηρετώ τον Θεό και δεν μπορείτε να με περισπάτε με ένα σωρό άλλα πράγματα. Αυτά μπορούν να αποφασισθούν μετά την ακολουθία».

Ο π. Igor ντρεπόταν για την αγραμματώσύνη του και πολλές φορές ζήτησε ευλογία να παρακολουθήση κάποιο θεολογικό σεμινάριο. Αλλά ο επίσκοπος του είπε• Θα ήταν καλύτερα να διαβάζης περισσότερα βιβλία. Όλα όσα χρειάζεσαι θα τα βρης εκεί. Έτσι ο π. Igor αφιέρωσε όλο τον ελεύθερο χρόνο του στη μελέτη. Η πρεσβυτέρα θυμάται, πως ο π. Igor είχε βιβλία παντού και συνεχώς διάβαζε. Ιδιαίτερα αγαπούσε τους βίους των γερόντων της Όπτινα και του Βαλαάμ• τα έργα του ιερού Χρυσοστόμου, του αγίου Ιγνατίου Μπριαντσανίνωφ και του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά. Στο επισκοπείο δεν υπήρχαν αρκετά βιβλία και ζητούσε από τους φίλους του να του στείλουν.

Στο σπίτι του είχε ξεχωρίσει ένα μικρό κελλί -χωρισμένο με σανίδα- για να προσεύχεται και να διαβάζη. Ποτέ δεν έτρωγε πριν τις 3 μ.μ., κι όμως ήξερε να οικονομή τα πνευματικά του παιδιά στο θέμα της νηστείας ανάλογα με τις δυνάμεις τους.

Σε σύντομο χρονικό διάστημα οι άνθρωποι άρχισαν να προσέρχονται στον π. Igor και δημιουργήθηκε μια ζωντανή ενορία. Υπήρχε και κατηχητικό σχολείο για τα παιδιά και τους ενηλίκους. Φύτευε μέσα στις ψυχές των παιδιών την αγάπη για την Εκκλησία και τις ακολουθίες της με ένα διακριτικό τρόπο.

Χάρι στη δραστηριότητα του π. Igor πολλοί Balkars (άνθρωποι μιας τουρκικής φυλής από την περιοχή του Καυκάσου) έγιναν ορθόδοξοι. Επίσης πολλοί μουσουλμάνοι άρχισαν να τον συμβουλευόταν και μερικοί βαπτίσθηκαν κρυφά. Γιατί σύμφωνα με τους νόμους τους όποιος γινόταν «προδότης» του Αλλάχ, διωκόταν από την κοινότητα των μουσουλμάνων η καταδικαζόταν σε θάνατο. Οι πιο τολμηροί όμως από αυτούς, όταν μάθαιναν την αλήθεια της πίστεως, προχωρούσαν στο βάπτισμα. Συνήθως αυτοί ήταν οι απόβλητοι της κοινωνίας -

αλκοολικοί και αλήτες. Σε μία τέτοια περίπτωση ένας βαπτίστηκε δεκαπέντε λεπτά πριν πεθάνη.

Ο π. Igor παρακολουθούσε τον κάθε ενορίτη και αν δεν παρουσιαζόταν για πολύ καιρό τον επισκεπτόταν. Δεν τον ενδιέφεραν καθόλου τα λεφτά και ποτέ δεν έπαιρνε χρήματα για τα μυστήρια που τελούσε.

Είτε λόγω του αιφνιδίου θανάτου του υιού του (για τον οποίο θα γίνη λόγος σε επόμενο άρθρο) είτε λόγω των επανειλημμένων απειλών των μουσουλμάνων είτε λόγω του ονείρου που είχε δει ως νέος, ο π. Igor άρχισε να αλλάζει και να γίνεται πιο σκεπτικός. Μιλούσε όλο και πιο συχνά για το θάνατο, για τη μεταθανάτια ζωή και για το μαρτύριο.

Εκλιπαρούσε τα πνευματικά του παιδιά να διαβάζουν τα έργα των Πατέρων, να εργάζονται την σωτηρία τους δια μέσου των θλίψεων και της βίας. Δυνάμωνε την πίστι τους, τους παρηγορούσε και τους ενθάρρυνε. Τους προέτρεπε να μη φοβούνται τους ανθρώπους των άλλων θρησκειών αλλά να θέσουν όλες τις ελπίδες τους στο Θεό. Αγαπούσε όλους ανεξαιρέτως, ακόμα κι αυτούς που τον μισούσαν υπερβαλλόντως.

Είχε πολύ πόνο και θλίψη γιατί οι γονείς του δεν συμφωνούσαν με το δρόμο που είχε πάρει και οι ίδιοι δεν ήταν βαπτισμένοι. Με τον διακριτικό όμως τρόπο και την υπομονή του κατάφερε να δη τη μητέρα του βαπτισμένη ορθόδοξη. Η πρεσβυτέρα του θυμάται πως σπάνια χαμογελούσε ο π. Igor, αλλά στη βάπτισι της μητέρας του ένα χαμόγελο κοσμούσε συνεχώς το στόμα του. Μετά το θάνατο του π. Igor βαπτίστηκε και ο πατέρας του.

Ο π. Igor είχε αντιληφθή τις απειλές για τη ζωή του, αλλά δεν παραπονιόταν σε κανέναν. Μία παράταξι φανατικών μουσουλμάνων συνεχώς παρακολουθούσε τι γινόταν στο ναό και φύτευαν μίσος για τους ορθοδόξους Χριστιανούς στα παιδιά της περιοχής.

Το 2001, στην εορτή του αγίου Γεωργίου του Τροπαιοφόρου, ένας μεγάλος αριθμός μουσουλμάνων μαζεύτηκε έξω από το ναό και άρχισαν να φωνάζουν• «Θα τινάξουμε στον αέρα την εκκλησία σας και θα σκοτώσουμε τον ιερέα σας». Μετά την θεία λειτουργία ο π. Igor και οι πιστοί έκαναν λιτανεία γύρω από το ναό μη δίνοντας καμιά σημασία στις φωνές τους. Μάλιστα ο π. Igor τους ράντισε όλους με αγιασμό.

Μετά από μερικές ημέρες η πρεσβυτέρα βρήκε ένα σκοτωμένο σκυλί έξω στην αυλή τους (κάτι που συνηθίζουν να κάνουν στον Καύκασο για να προειδοποιήσουν τον εχθρό τους για έναν επικείμενο θάνατο). Η πρεσβυτέρα φοβήθηκε και έτρεξε να το πη στον π. Igor, ο οποίος δικαιολόγησε το γεγονός ως τυχαίο και της πρότεινε να μη δώσει σημασία. Ήξερε όμως πολύ καλά τι σήμαινε αυτό και αύξησε την προσευχή του στο Θεό.

Τρεις φορές οι μουσουλμάνοι ρήμαξαν το φράχτη του ναού, κι όμως ο π. Igor

καθησύχασε τους πιστούς λέγοντας • Τι μουσουλμάνοι; Φύσηξε δυνατός αέρας και έπεσε ο φράχτης.

Ένα πρωί, δύο εβδομάδες πριν το μαρτύριο του π. Igor, ένας μουσουλμάνος έτρεξε στο σπίτι του π. Igor αγχωμένος κι άρχισε να χτυπάη όλα τα παράθυρα και τις πόρτες. Η πρεσβυτέρα έτρεξε έξω και τον ρώτησε τι συμβαίνει. Ήθελε να μιλήση με τον π. Igor. Ήταν πολύ νωρίς και η πρεσβυτέρα δεν ήθελε να ξυπνήση τον σύζυγό της. Τον ρώτησε τι τον θέλει και γιατί είναι τόσο αναστατωμένος. «Συμβαίνει κάτι;» τον ρώτησε. Και αυτός απάντησε • «Το ξέρω • το άκουσα με τα ίδια μου τα αυτιά • θέλουν να σκοτώσουν τον μπάτιουσκα». Και σ' αυτή την περίπτωση ο π. Igor έμεινε ήρεμος...

[από το περιοδικό Orthodox Word, τ. 291 •

μτφρ. ι. μονής Αγ. Αυγουστίνου Φλωρίνης] Πηγή: Χριστιανική Σπίθα

Πηγή: impantokratoros.gr